

[Oluf Pedersen.]

ningerne, der kom til udtryk i oktoberpristallet. Dette kan man gøre uden en særlig lov.

Jeg synes, regeringen har pligt til at sænke leveomkostningerne, så lønnen igen kan få sin købekraft, og vort råd er ganske enkelt: giv importen fri, afskaf varefordyrelsen — og jeg spørger regeringen: Hvad dølen nøler I efter?

Så er der skatterne, der repræsenterer ca. en fjerdedel af pristalsfamiliens udgifter, heraf 1 328 kr. eller 10 pct. alene som direkte skat. Hvis vi afskaffede alle skatter på arbejde og forbrug, ville det altså betyde en sænkning af leveomkostningerne for en arbejderfamilie med ca. en fjerdedel eller ca. 3 000 kr. Denne sænkning af leveomkostningerne vil ikke sænke eksportpriserne, hverken for landbrugs- eller industrivarer, med så meget som en eneste øre, men ved gennemførelsen af en sådan skattelettelse ville der skabes mulighed for en tiltrængt stigning i reallønnen. Derfor må det være rimeligt at komme nærmere ind på dette problem og på en vurdering af, hvor meget der er eventyr, og hvad der kan blive til virkelighed.

Der kan spares på udgifterne på finansloven, og det drejer sig utvivlsomt om store beløb. Jeg hører, hver gang finansforslag behandles her i tinget, at alle partier vil spare. Venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre overbyder hinanden med hensyn til ønsker om besparelser, men når det kommer til stykket, bliver det aldrig til en smule. Se, vil man have skatterne nedsat, må man indføre en grundskyld, forbundet med en formueafgift, som vi foreslog det i foråret, for den vil kunne indbringe op imod 1/2 milliard kr. om året. Hvilke andre muligheder er der? Finansudvalgets formand har talt om at spare 600 mill. kr., men det har knebet med nærmere forslag. Det er givet, at der kan sættes ind imod, at flere og flere beskæftiges i det offentlige tjeneste — i de sidste 25 år er der sket en fordobling fra godt 100 000 til over 200 000 personer i det offentlige tjeneste, og alene i de sidste 10 år er der sket en stigning i statens lønudgift fra 1/2 milliard kr. til det tredobbelte.

Statens og kommunernes samlede lønudgifter ligger på 2 1/2—3 milliarder kr.

om året; heraf udgør pensionerne en stor part — dog ikke den overvejende, men den vokser til gengæld fra år til år og undergraver både sporvejenes og statsbanernes økonomi. Det er glædeligt, at det problem nu skal tages op sammen med folkepensionen, og jeg håber, at man vil koncentrere sig om en forsikring imod fattigdom og lade være med at love mere end forsvarligt. De sociale forpligtelser ønsker retsforbundet at vedstå sig.

Der må imidlertid sættes ind på andre punkter for at sikre en skattenedsættelse, i første linie på statsfinansieringen og militæruddgifterne. Det drejer sig her dels om skadelige, dels om uproduktive udgifter, og jeg tror, der fra mange sider kan vindes tilslutning til besparelser, hvis jeg ellers kan gå ud fra, at man mener noget af det, man siger. Men lad mig straks sige, at den tanke at lave skattenedsættelse ved lån tiltaler mig ikke, selvom det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mente, at han var meget bedre til at låne end den nuværende finansminister, hvad måske også er rigtigt.

Det spørgsmål, vi først må rejse, er spørgsmålet om statsfinansieringen. Jeg spørger: Hvorfor gør socialdemokratiet sig ikke klart, at staten ikke kan give nogen kredit, uden at den private kredit må indskrænkes ganske tilsvarende? Staten låner nu ca. 3/4 milliard kr. ud om året. Til gengæld har man overskud på finansloven, og det er også nødvendigt, for ca. to trediedele af dette statsudlån burde straks afskrives. Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Kolbjørn var inde på, at det ikke er så forfærdelig høj en rente, staten betaler, i forhold til, hvad den får ind; men det gælder ikke for de nystiftede lån — der var hans beregninger helt i skoven. I virkeligheden burde de to trediedele som sagt straks afskrives, og så ville hele overskuddet på finansloven forsvinde; reelt eksisterer det ikke — kun på papiret.

Resultatet af den statsfinansiering, vi nu har mere os med gennem nogle år, er, at Danmark har fået en meget høj diskonto — højere end i noget andet europæisk land, dobbelt så høj som i Sverige og Norge. Vi har fået dyrere byggeri, og så får vi oven i købet på grund af statsfinansieringen lov til at betale 1/2 milliard kr. mere i skatter. Hertil kommer, at statsfinansieringen har